

SILENCIS INCONFESSABLES

HJORTH & ROSENFELDT

Columna

BERGMAN 4

SÉRIE

MICHAEL HJORTH
I HANS ROSENFELDT
SILENCIS
INCONFESSABLES

(Sèrie Bergman 4)

Traducció de Jordi Boixadó

TÍTOL ORIGINAL: *DEN STUMMA FLICKAN*
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2017

© MICHAEL HJORTH I HANS ROSENFELDT, 2014
PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ: JORDI BOIXADÓS, 2017
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2298-7
D.L.: B. 15.175-2017
IMPRÈS A: CAYFOSA

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

No sap quin dia és avui.

En tot cas, no és dia d'escola. Encara va en pijama, malgrat que ja són més de les nou.

Tothom és a casa. Se sent Bob Esponja a la sala d'estar.

La mare posa un bol amb iogurt a la taula i li pregunta si s'ha rentat les mans després d'anar al lavabo. Ell fa que sí amb el cap. Li ve de gust un entrepà? Ell fa que no. Amb el iogurt n'hi ha prou. És de plàtan i vainilla. Li hauria agradat acompanyar el iogurt amb Frosties, però en Fred se'ls ha acabat, o sigui que a ell li tocarà menjar Krispies de civada. Ja va bé, segons com, perquè vol dir que podrà veure un DVD de seguida que acabi d'esmorzar, per compensar-li el disgust. Decideix mirar Transformers: Dark of the Moon.

Altra vegada.

Piquen al timbre.

—Qui coi deu ser a aquesta hora del matí? —es pregunta la mare mentre s'encamina cap a la porta principal.

Ell ni tan sols es fixa en el soroll que fa la porta quan la mare gira el pany i obre.

Llavors sent un esclat, i sembla que algú hagi caigut enmig del passadís.

Fa un bot i el iogurt es vessa i s'escampa per la taula, però ell no es para a mirar l'empastifada. El pare crida angoixat des del dormitori. Encara no s'ha llevat, però se senten passes ràpides que creuen el rebedor.

Llavors algú apareix a la porta de la cuina amb una arma a les mans.

Ara n'eren dos.
Ella era dos individus separats.
Per fora i per dintre.

Per fora encara es bellugava.

Amb reticència, però amb determinació. A l'escola li havien ensenyat que si et perdies t'havies de quedar exactament on eres, però a allò s'hi oposava una necessitat instintiva de córrer.

S'havia perdut?

No estava segura d'on era, però sabia on anava. Es va assegurar de poder sentir els cotxes que passaven per la carretera. Podia tornar a la carretera, caminar-hi al llarg i amagar-se si venia algú. Tirar endavant fins que arribés a un indicador, comprovar que continuava en la bona direcció i llavors tornar a ficar-se al bosc. Per tant, no s'havia perdut. No hi havia cap motiu per quedar-se on era. Això sí, feia fred, i aquell fred viu i humit la convencia que continuar caminant era bona idea. Caminar l'escalfava, i

a més feia que no tingués tanta gana. De manera que va continuar endavant.

Per dintre estava completament immòbil.

Havia corregut una estona, tant per dintre com per fora. Corria a cegues cap endavant. Ara no recordava de què fugia corrents, ni reconeixia el lloc on havia arribat. No era cap lloc ni cap espai, més aviat... una sensació, potser.

No ho sabia, però hi era, i el lloc estava buit i ella, immòbil.

Ella estava buida i el lloc, immòbil.

En silenci.

Allò semblava el més important de tot. Mentre el lloc, aquell lloc que no era cap lloc i estava il·luminat sense que hi hagués llum, continués en silenci, ella estaria segura. Allà no hi havia colors que li recordessin el que els seus ulls atents, oberts però tancats a tot excepte al sentiment de seguretat, continuaven veient. El sentiment de seguretat desapareixeria alhora que el silenci. Ho sabia per instint. Les paraules la delatarien. Les paraules ensorrarien les parets que ella no veia i farien que tot tornés a la realitat. Deixarien entrar les coses terribles que ara esperaven a fora.

Els cops, els crits, el líquid vermell i calent, la por. La seva i la de tots els altres.

Per dintre estava immòbil i en silenci.

Per fora havia de continuar endavant, anar on no la pogués trobar ningú, on ningú pogués intentar parlar-hi. L'exterior havia de protegir l'interior.

Sabia on anar.

Els havien parlat d'un lloc i els havien advertit de no anar-hi; un lloc on no et trobarien mai si t'hi ficaves. Mai. Allò era el que li havien dit, que no la trobaria mai ningú.

Per fora es va ajustar al cos la jaqueta, que era massa prima, i va augmentar la velocitat.

Per dintre estava tota arraulida, es feia cada cop més petita amb l'esperança d'acabar desapareixent del tot.

Anna Eriksson seia al cotxe vora el bloc de pisos groc clar i esperava.

La Vanja feia tard, cosa que no era gens freqüent. L'Anna suposava que era una altra de les diverses maneres que la seva filla havia triat els darrers mesos per deixar clara la seva posició.

El pitjor de tot era que ja no li trucava.

L'Anna ho podia suportar. Entenia per què ho feia, i en algun lloc dintre seu potser pensava que s'ho mereixia. La veritat era que no havien tingut mai la mena de relació que tenen les mares i les filles que passen estona i estona xerrant per telèfon.

En Valdemar, en canvi, trobava insuportablement dolorosa la manera com la Vanja se n'havia distanciat, i allò l'havia reduït a una ombra del que era abans. De fet, més que el càncer. No parava de parlar de la filla i de la veritat que no li haurien hagut d'amagar mai. Ho haurien hagut de fer tot d'una altra manera. Ell havia evitat la mort només per adonar-se que la vida estava plena de dolor i penediment. A l'Anna, per descomptat, també se li feia difícil la situació,

però no li costava tant d'acceptar. Sempre havia estat més forta que el seu marit.

Ara feia un mes que a en Valdemar li havien donat l'alta a l'hospital, però no hi havia manera que l'Anna el fes sortir de casa. El cos havia acceptat bé el ronyó nou, però en canvi en Valdemar no acceptava el seu nou món: un món sense la Vanja. El rebutjava, senzillament.

En aquell món només hi havia l'Anna, els pocs companys que encara mantenien el contacte a desgrat del que ell havia fet i el nombre encara més reduït d'amics, que li trucaven cada cop menys.

Ni tan sols la investigació de la policia, que continuava en marxa, semblava que el preocupés darrerament. Les acusacions d'evasió d'impostos i frau fiscal eren molt serioses, però empallidien fins a tornar-se insignificants en comparació amb el que ell havia fet passar a la Vanja.

La noia se li havia girat en contra amb fúria. Havia estat espantós. Tot eren crits i baralles. Ni l'un ni l'altre havien vist mai la Vanja d'aquella manera, tan enrabiada, tan terriblement dolguda.

No parava de repetir el mateix: com li havien pogut fer allò! Quina mena de pare i mare eren capaços de fer una cosa com aquella! Quina mena de persones eren, per l'amor de Déu!

L'Anna ho entenia. S'hauria sentit exactament igual si s'hagués trobat en la mateixa situació. Les preguntes de la Vanja estaven justificades i eren comprensibles. El que a l'Anna no li agradava era la resposta: la mena de mare capaç de fer una cosa com aquella era ella.

Durant les baralles més agressives, l'Anna havia es-

tat unes quantes vegades a punt de dir: «Vols saber qui és el teu pare? Ho vols saber de debò?». S'havia mossegat la llengua, però, s'havia negat a dir-ho a la Vanja amb l'argument que no tenia importància.

No era perquè volgués protegir Sebastian Bergman; s'adonava perfectament de què volia ell. Buscava la manera d'obrir-se camí, de reclamar un dret que no li corresponia, com un cobrador exigint un deute que en realitat no existia.

En Sebastian no havia estat mai el pare de la Vanja. Era en Valdemar qui havia fet aquell paper cada dia de la vida i de la millor manera que havia estat capaç. No hi feia res el que diguessin els informes de l'hospital que una Vanja fora de si havia exhibit. L'únic aspecte positiu de tot plegat era que en Sebastian no podia treure partit de la situació. Estava atrapat en les seves pròpies mentides, igual que l'Anna. Si confessava a la Vanja que sabia la veritat des de feia temps però que no n'havia dit res, revelaria que l'havia deixat a l'estacada, igual que l'Anna i en Valdemar.

Llavors, la Vanja també l'odiaria i li giraria l'esquena.

En Sebastian ho sabia molt bé. Havia trucat a l'Anna unes quantes vegades les últimes setmanes, quasi per pregar-li que l'ajudés a buscar la manera de dir la veritat a la Vanja. L'Anna s'hi havia negat. No permetria mai que allunyés la Vanja d'en Valdemar. Mai de la vida. Era una de les poques coses que sabia segur; tota la resta era un desastre.

Amb tot, avui començaria a recuperar el control de la situació. Avui faria el primer pas per posar les coses a lloc. Tenia un pla.

La porta del bloc de pisos es va obrir i la Vanja va sortir, finalment, amb les mans enfonsades a les butxa-

ques i les espatlles caigudes. Feia ulleres, se la veia cansada i desarreglada; semblava que hagués envellit un parell d'anys en pocs mesos. Mentre creuava el carrer, es va tirar enrere els cabells sense rentar, sense vida. L'Anna va fer el cor fort, va respirar fondo i va sortir del cotxe.

—Hola, bonica, estic contenta que hakis pogut venir —va dir, mirant de sonar tan animada com pogués.

—Què vols? —va contestar la filla—. Tinc molta feina.

Feia tres setmanes que no parlaven, i a l'Anna li va semblar que la noia s'expressava amb un to una mica menys agressiu. esclar que potser només eren les ganes.

—Et vull ensenyar una cosa —va dir l'Anna, amb prudència.

—Què?

—Anem. T'ho explicaré pel camí.

La Vanja la va mirar amb desconfiança. L'Anna sabia que com més estona fossin allà, més possibilitats hi havia que la Vanja volgués acompanyar-la. S'hi havia fixat durant les baralles; no tenia cap sentit atacar la Vanja o acorralar-la per intentar fer-li fer res. Si volia que la seva filla pugés al cotxe, només ho aconseguiria evitant la confrontació, i amb les condicions que imposés ella.

—Ja veuràs que valdrà la pena —va continuar l'Anna—. N'estic segura.

Al cap d'un moment, la Vanja va assentir amb el cap i va pujar al cotxe en silenci.

L'Anna també va pujar i va arrencar. En arribar a la benzinera vora Frihamnen, va trencar el silenci i va cometre el primer error.

—En Valdemar diu que et doni records. Et troba molt a faltar.

—Jo també trobo a faltar el pare. El de debò —va etzibar-li la Vanja.

—Em té força preocupada, la veritat.

—Els únics culpables sou vosaltres —va tornar a replicar la Vanja—. No sóc jo qui s'ha passat la vida dient mentides.

L'Anna sabia que estaven a punt de començar una nova discussió. Era tan fàcil traspasar la ratlla. La ràbia de la Vanja era comprensible, però l'Anna esperava fer-li entendre fins a quin punt feia patir els que l'estimaven de veritat, els que sempre li havien donat suport, els que sempre havien estat al seu costat. Li havien mentit per protegir-la, no per fer-li mal. Es notava que la Vanja només esperava una excusa per esclatar, de manera que l'Anna va intentar evitar-ho.

—Ja ho sé, ja ho sé. No vull barallar-me, avui no...

La Vanja va semblar acceptar una treva, i van continuar el trajecte en silenci per Valhallavägen i després cap a l'oest en direcció a Norrtull.

—On anem? —va preguntar la Vanja mentre deixaven enrere Stallmästargården.

—Tal com t'he dit, et vull ensenyar una cosa.

—Què?

L'Anna no va contestar de seguida i la Vanja va girar el cap per mirar-la.

—Has dit que m'ho explicaries de camí, o sigui que comença.

L'Anna va respirar fondo sense deixar de mirar el carrer i els cotxes del davant.

—Et porto a veure el teu pare.